

U.2014.1532H**Speciallægeerklæring indhentet af Arbejdsskadestyrelsen efter anlæg af erstatningssag kunne fremlægges som bevis og forelægges for Retslægerådet.**

Retspleje 14.3 og 24.1.

Under en retssag om en arbejdstager, A's, erstatningskrav mod arbejdsgiveren, K, som følge af en arbejdsulykke ønskede A at fremlægge en speciallægeerklæring, der var indhentet efter sagens anlæg på anmodning af Arbejdsskadestyrelsen, S, til brug for S' behandling af sagen efter arbejdsskadesikringslovens regler. A ønskede endvidere at forelægge erklæringen for Retslægerådet, R, til brug for besvarelsen af nogle spørgsmål, som under sagen var stillet til R. K protesterede mod begge dele. Byretten bestemte, at erklæringen hverken kunne fremlægges under retssagen eller forelægges for R, hvilket landsretten stadfæstede. Højesteret nåede til det modsatte resultat. Højesteret pegede på, at speciallægeerklæringen var indhentet af S, der havde truffet afgørelse om, at A skulle lade sig undersøge af en speciallæge, og at S havde udpeget speciallægen, uden at nogen af parterne havde haft indflydelse herpå. Under disse omstændigheder fandt Højesteret, at speciallægeerklæringen ikke havde karakter af at være en ensidigt indhentet erklæring. Højesteret tillod derfor, at speciallægeerklæringen kunne fremlægges som bevis i sagen, og at den dermed kunne fremsendes til R.

H.K. 21. februar 2014 i sag 297/2013

Fagligt Fælles Forbund (3F) s.m.f. A (adv. Else Præstegaard, Kbh.) mod
Kims A/S (adv. Ulrik Christrup, Kolding).

Retten i Odenses kendelse 25. juni 2013 (11. afd.), BS 11-1174/2012

Der fremlagdes brev af 6. maj 2013 fra advokat Else Præstegaard med bilag 34, mail af 7. maj 2013 fra advokat Ulrik Christrup med protest mod fremlæggelse af bilag 34 og processkrift af 24. maj 2013 vedrørende fremlæggelsen fra advokat Else Præstegaard.

Retten afsagde

Kendelse

Denne sag vedrører sagsøgerens eventuelle krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og godtgørelse for svie og smerte i anledning af en arbejdsulykke, han var udsat for den 13. august 2009 under sin ansættelse hos sagsøgte. Sagsøgte har påstået frifindelse. Sagen er anlagt den 13. juni 2012. Der er under sagen stillet spørgsmål til Retslægerådet, der i brev af 7. juni 2013 har

1533

anmodet bl.a. om en aktuel erklæring fra en speciallæge i ortopædkirurgi.

Under sagens forberedelse har sagsøgeren fremlagt bilag 34, speciallægeerklæring af 11. april 2013 udarbejdet af overlæge/speciallæge i ortopædkirurgi Ejnar Kuur til Arbejdsskadestyrelsen. Sagsøgte har protesteret mod fremlæggelsen af erklæringen som værende ensidigt indhentet, og denne kendelse vedrører spørgsmålet om, hvorvidt speciallægeerklæringen kan fremlægges dels for Retslægerådet, dels i sagen.

Sagsøgeren har til støtte for, at erklæringen tillades fremlagt, anført,

- at Arbejdsskadestyrelsen i medfør af lov om arbejdsskadesikring § 38 har hjemmel til at indhente speciallægeerklæringen
- at dette er en ret for Arbejdsskadestyrelsen,
- at skadelidte har pligt til at medvirke til udarbejdelse af speciallægeerklæringen,
- at speciallægeerklæringen i dette tilfælde er rekvireret af den offentlige myndighed - Arbejdsskadestyrelsen - til brug for styrelsens vurdering af erhvervsevnetabet og det varige mén,
- at grundproblemet/ulykken, der behandles i speciallægeerklæringen og i retssagen, er det samme,
- at ressourcehensyn taler for, at den foreliggende af den offentlige myndighed indhentede speciallægeerklæring skal fremlægges under retssagen,
- at sagsøgeren, i tilfælde af at speciallægeerklæringen ikke tillades fremlagt, *tager forbehold* for, at der under den verserende retssag indhentes en ny speciallægeerklæring om det samme,
- at bevisbedømmelsen er fri, og at det derfor i sidste ende er dommeren, der afgør, om der er årsagssammenhæng,
- at den situation, der forelå i U 2007.2329/1 H, er en anden end den i sagen foreliggende, idet afgørelsen i U 2007.2329 handlede om, at kommunen ensidigt havde indhentet en speciallægeerklæring med henblik på at vurdere, om der var årsagssammenhæng mellem en hændelse og en sygeperiodes længde vedrørende udbetaling af sygedagpenge,
- at øvrige retsafgørelser, f.eks. U 2007.2250/2 H og U 2005.576 H begge vedrører en ensidigt indhentet udtalelse i henhold til erstatningsansvarslovens § 10. Altså en vejledende udtalelse,
- at der ikke er retspraksis, der taler imod sagsøgerens synspunkt om, at speciallægeerklæring, indhentet til brug for Arbejdsskadestyrelsens afgørelse vedrørende en hændelse, der også behandles ved de civile domstole, skal fremlægges.

Sagsøgte har til støtte for, at erklæringen ikke tillades fremlagt, hverken under retssagen eller for Retslægerådet til brug for rådets besvarelse af spørgsmål anført, at erklæringen i forhold til sagsøgte er en ensidigt indhentet sagkyndig erklæring, der er indhentet efter retssagens anlæg. Erklæringen kan ikke fremlægges, jf. blandt andet U 2007.2329 og U 2005.576. Det er uden betydning, at erklæringen, der er udfærdiget af speciallægen, ikke er blevet indhentet til brug for retssagen. Det er også uden betydning, at Retslægerådet har efterspurgt en aktuel speciallægeerklæring, idet en sådan må indhentes efter de regler, der gælder om indhentelse af erklæringer.

Parterne har overladt det til retten at træffe afgørelse på skriftligt grundlag.

Retten begrundelse og resultat

Det fremgår af speciallæge Ejnar Kuurs erklæring, at sagsøgeren ikke forud for undersøgelsen var lægen bekendt. Der er således ikke tale om journaloptegnelser eller bevidnelser af tidligere iagttagelser, men om en egentlig sagkyndig erklæring.

Speciallægeerklæringen er i indhentet på Arbejdsskadestyrelsens foranledning til brug for Arbejdsskadestyrelsens vurdering af ulykken. Ved afgørelsen af, om denne erklæring kan fremlægges som selvstændigt bevis i retssagen, finder reglerne om indhentelse af erklæringer anvendelse. Da erklæringen ikke er indhentet i overensstemmelse med reglerne herom, men derimod ensidigt, kan den sagkyndige erklæring ikke fremlægges som selvstændigt bevis i sagen. Da erklæringen ikke kan fremlægges under retssagen, kan den ej heller forelægges for Retslægerådet til brug for rådets besvarelse af de stillede spørgsmål.

- - -

Østre Landsrets kendelse 9. juli 2013 (10. afd.), B-2162-13
(Ulla Langholz, Lene Jensen, Kåre Mønsted)

Der fremlagdes kæreskrift af 26. juni 2013, hvorved Fagligt Fælles Forbund s.m.f. A har kæret Odense Rets kendelse af 25. juni 2013 (- - -), hvorefter sagens bilag 34 hverken kan fremlægges under retssagen eller forelægges for Retslægerådet til brug for rådets besvarelse af de stillede spørgsmål. Der fremlagdes endvidere dommerens fremsendelsesbrev af 28. juni 2013 og udskrift af retsbogen indeholdende den kærede afgørelse.

Endelig fremlagdes kæresvarskrift af 8. juli 2013.

Byretten har ved sagens fremsendelse henholdt sig til den trufne afgørelse.

De modtagne bilag var til stede.

Efter votering afsagdes

kendelse

Landsretten er enig i byrettens resultat og begrundelsen herfor.

Landsretten stadfæster derfor byrettens afgørelse.

- - -

1534

Højesterets kendelse

I tidligere instanser er afsagt kendelse af Retten i Odenses 11. afdeling den 25. juni 2013 og af Østre Landsrets 10. afdeling den 9. juli 2013.

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Lene Pagter Kristensen, Thomas Rørdam og Jens Peter Christensen.

Påstande

Kærende, Fagligt Fælles Forbund (3F) som mandatar for A, har nedlagt følgende påstande:

Principalt: Speciallægeerklæring af 11. februar 2013 (bilag 34) udarbejdet af overlæge, speciallæge i ortopædkirurgi Ejner Kuur til Arbejdsskadestyrelsen tillades fremlagt under retssagen og tillades fremlagt som bilag i forbindelse med Retslægerådets besvarelse af syns- og skønstemæet.

Subsidiært: Speciallægeerklæring af 11. februar 2013 (bilag 34) udarbejdet af overlæge, speciallæge i ortopædkirurgi Ejner Kuur til Arbejdsskadestyrelsen tillades fremlagt under retssagen.

Indkærede, Kims A/S, har påstået stadfæstelse.

Landsretten har henholdt sig til den afsagte kendelse.

Anbringender

3F har navnlig anført, at speciallægeerklæringen ikke er ensidigt indhentet af en af sagens parter. Ulykken er indberettet til Arbejdsskadestyrelsen på grundlag af arbejdsgiverens lovpligtige anmeldelsespligt, og speciallægeerklæringen er indhentet i forbindelse med styrelsens lovpligtige behandling af arbejdsskadesagen, jf. arbejdsskadesikringslovens § 38, stk. 1, 3. pkt. Skadelidte har desuden pligt til at medvirke til undersøgelsen, hvis skadelidte ikke vil risikere at miste retten til erstatning, jf. arbejdsskadesikringslovens § 38, stk. 1, jf. § 13. Det er i den situation uden betydning for spørgsmålet om, hvorvidt erklæringen kan fremlægges under en civil sag om samme hændelse, at speciallægeerklæringen tilfældigvis er indhentet efter retssagens anlæg, som det er tilfældet i denne sag. Arbejdsskadestyrelsen er uvidende om, hvorvidt der verserer en retssag om ulykken. Arbejdsskadestyrelsens sagsbehandling er desuden underlagt officialmaksimen, og parterne har ingen indflydelse på, om styrelsen vil indhente en lægeerklæring eller ej. Det er endvidere Arbejdsskadestyrelsen, der har foreslået navne på de relevante læger. Arbejdsskadesagen er en selvstændig sag, hvor sagens parter ikke altid har samme rådgivere som i en eventuel civil sag om samme hændelse. Arbejdsskadestyrelsens sagsakter fremsendes desuden som hovedregel til modparten i en civil retssag til orientering, yderligere foranstaltning og eventuel fremlæggelse under retssagen. I den konkrete sag er sagens akter fremsendt udenretligt til Kims' forsikringssselskab. Den omstridte speciallægeerklæring skal indgå som en blandt flere lægelige udtalelser og erklæringer i grundlaget for Retslægerådets afgørelse og senere rettens afgørelse. Hensigten er ikke at få den omstridte erklæring til at træde i stedet for Retslægerådets udtalelse. Bevisbedømmelsen er fri, og det er i sidste ende retten, der afgør, om der er årsagssammenhæng. Det vil betyde en voldsom fordyrelse af sager, der forelægges Retslægerådet, og hvor Retslægerådet anmoder om en ny speciallægeerklæring, hvis skadelidte ikke kan fremlægge en speciallægeerklæring indhentet til brug for Arbejdsskadestyrelsens sagsbehandling.

Kims har navnlig anført, at speciallægeerklæringen ikke kan fremlægges under sagen, da der er tale om en sagkyndig vurdering, som er indhentet efter sagens anlæg uden forudgående accept fra Kims eller retten. At speciallægeerklæringen er indhentet af Arbejdsskadestyrelsen i medfør af Arbejdsskadesikringslovens § 38, stk. 1, medfører ikke, at der er grundlag for at tillade erklæringen fremlagt, da Kims ikke er part i arbejdsskadesikrings sagen og således har været uden indflydelse på indhentelsen af erklæringen. Den omstændighed, at Retslægerådet ønskede en aktuel erklæring fra en speciellæge i ortopædkirurgi, medfører heller ikke, at speciallægeerklæringen kan fremlægges under sagen. Den erklæring, som Retslægerådet ønsker, skal indhentes i overensstemmelse med de regler, der gælder for fremlæggelse af sagkyndige erklæringer under retssager. Der er intet grundlag for at give en skadelidte, hvis tilskadekomst tillige behandles som en arbejdsskadesag efter arbejdsskadesikringsloven af Arbejdsskadestyrelsen eller Ankestyrelsen, en videre adgang til at fremlægge speciallægeerklæringer indhentet efter sagens anlæg end skadelidte, hvis tilskadekomst ikke tillige behandles som en arbejdsskadesag efter arbejdsskadesikringsloven. Der er desuden nu til brug for Retslægerådets besvarelse af de stillede spørgsmål indhentet en erklæring fra speciellæge i ortopædkirurgi Lars Henrik Frich, som er sendt til Retslægerådet. Der er således ikke behov for, at den omstridte speciallægeerklæring bliver fremlagt og forelagt for Retslægerådet til brug for rådets besvarelse af de stillede spørgsmål.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagen angår, om en arbejdstager under en retssag vedrørende krav om erstatning som følge af en arbejdsulykke kan fremlægge en speciallægeerklæring, der er indhentet efter sagens anlæg på Arbejdsskadestyrelsens anmodning til brug for Arbejdsskadestyrelsens behandling af sagen efter arbejdsskadesikringslovens regler, og om den pågældende erklæring kan forelægges for Retslægerådet.

Højesteret tiltræder, at speciallægeerklæringen er en egentlig sagkyndig erklæring. Ved afgørelsen af, om en sagkyndig erklæring kan fremlægges som selvstændigt bevis i en retssag, finder reglerne herom anvendelse, jf. Højesterets kendelser af 8. november 2004 gengivet i

1535

UfR 2005, s. 576, og 1. juni 2007 refereret i UfR 2007, s. 2329/1.

Speciallægeerklæringen er indhentet af Arbejdsskadestyrelsen, der har truffet afgørelse om, at A skulle lade sig undersøge af en speciellæge, og styrelsen har udpeget speciellægen, uden at nogen af parterne har haft indflydelse herpå. Under disse omstændigheder finder Højesteret, at speciallægeerklæringen ikke har karakter af at være en ensidigt indhentet erklæring.

Højesteret tillader derfor, at speciallægeerklæringen kan fremlægges som bevis i sagen og dermed kan fremsendes til Retslægerådet.

Thi bestemmes

Speciallægeerklæring af 11. februar 2013 (bilag 34) udarbejdet af overlæge, speciellæge i ortopædkirurgi Ejner Kuur til Arbejdsskadestyrelsen tillades fremlagt under retssagen og tillades fremlagt

som bilag i forbindelse med Retslægerådets besvarelse af syns- og skønstemaet.